

И когато ѝ доносяха едене, и то на триднитѣ веднѣжъ, тя сякога питаше кога ще ся свърши времето на наказаніето ѝ.

— Утрѣ, думаше старицата съ подсмивъ.

— Утрѣ? Ахъ! хвала Богу.

Но тѣзи *утрѣ* не ся свършихъ никоѣ пѣтъ. Други пѣтъ ся моляше да ѝ убійѣтъ, или да ѝ извадятъ отъ тѣзи мѣки.

— Утрѣ, отговаряше ѝ пакъ старицата.

Думата *утрѣ* ся хвърляше на тѣзи нещастница, като подгаврянне, като уязвително докаченіе!

— Ахъ, дай ми нещо да ся покрія, не видишь ли колко е студено?

— Въображенія, се въображенія! вѣрвашъ ли ты че съ усладителенъ животъ ще придобіешъ рай? . . . трѣба нѣкой да знае да го придобіе съ самоотвърженностъ и злостраданія. И старицата затваряше и огиваше ся въ топлата и раскошната келія.

Плачь, въздишки, охканія, сичко бесполезно. Слдовището на *Святѣтъ* майки предало ѝ беше на най ужасното погубленіе. Никой не можеше да отклони тѣзи пагубнѣ сентенціѣ!

— Майко, думаше единъ день на старицата, тука ще ся задушѣ, кажи да мя примѣстятъ на друга келія.

— Ты ся първата, която ся оплаквашъ отъ това! азъ не разбирамъ, други сестри, както и ты, се тука сѣ стоели, за опрощеніе на грѣховетѣ имъ, и никоѣ пѣтъ не ся оплаквахъ — трѣбаше да ся докарвашъ като свята дѣвица, както приличаше и да не достигашъ до това праведно наказаніе. — Благодарай Вишняго Създателя че това не е толкозь тѣжко споредъ голѣмый грѣхъ що направи.